

mil' shenaki,

už končí září, ale přes to si ještě všichni těžce zvykají na začátek školního roku.

Říkají si, že ty prázdniny utekly strašně rychle,
a že už se těší na ty příští.

Nejsem vyjímkou, ale zároveň se snažím o to
užívat si i tyto okamžiky. Vědět je jen na nás,
jak různé situace prožíváme, a tak v jistém
smyslu může být školní rok stejně super jako
prázdniny! Myslím si, že to je jeden z problémů,
které si lidi neuvědomují, ale uvědomovat by si měli.
Někdy totiž proto, jak moc se na něco těšíme
zapomínáme na to, že i tato chvíle může být krásná,
jen se na to musí člověk zaměřit.

Potom taky stále utíkáme myšlenkami do budoucnosti,
a pak nežijeme tolik tady a teď. A to je škoda!
To, o čem v budoucnu přemýšlíme, totiž ještě můžeme
zažít ale tento okamžik nikdy!

A nebo děláme více věcí najednou a ani jednu pořádně. Uznávám, s tímhle vším mám taky problémy, ale možná že je to výzva na tento školní rok, nemyslíte?

Neurčito

Vztahuji ruce k neurčitu,
snažím se zachytit něco, co není.

Asi, že doufám v budoucí dění,
v malinké napětí, příjemné chvění.

Však teď stojím tady.
Vše je v neurčitu.

A tak jen tápu v přítomném okamžiku.

R

- Olena Rašová

OTÁZKY na vaše JÁ

ŽKUSTE SI SAMI SOBĚ ODPOVĚDĚT NA NÁSLEDUJÍCÍ
OTÁZKY. ZAMYSLETE SE NAD NIMI, ODPOVĚDI
VÁS MOHOU PŘEKVAPIT!

- JACÍ LIDÉ JSOU PRO VÁS DŮLEŽITÍ? A PROČ?
- KTERÁ JE VAŠE NEJOBLÍBENĚJŠÍ BARVA, A PROČ?
- KTEROU ČINNOST RÁDI DĚLÁTE A PROČ?
- KTEROU ČINNOSTÍ TRÁVÍTE NEJVÍCE ČASU?
- CO VÁS POTĚŠÍ?

NAPIŠTE VZKAZ SVÉMU BUDOUCÍMU JÁ,
NĚKDE SI HO SCHŮVTE A ZA ROK SI HO
PŘEČTĚTE. MŮŽETE PAK POZOROVAT ZMĚNY,
KTERÉ SE S VÁMI ZA TU DOBU MOHOU
ODEHRÁT.

- Polg

! VELKÁ SOUTĚŽ !

Vyhlašuje se **VELKOLEPÁ SOUTĚŽ**, která je určena pro všechny čtenáře Pistinovin!

V ČEM JE SPOČÍVÁ? Cílem každého soutěžícího je vytvořit, co nejdelší smysluplný text sestavený ze slov začínajících na stejné písmeno. Výběr písmena je libovolný.

Výhercem se stane autor nejdelšího textu.

Ten potom obdrží čokoládovou **VÝHRU!**

A PROTO NEVAHEJTE A PÍŠTE!!!

Své příběhy posílejte na:

pistinoviny@provitacreativita.cz

nebo je odevzejte díkčtě Poláčkové do 17. 10. 2019

Všechny příběhy budou, po vyhlášení výherce, otisknuty do příštího čísla Pistinovin.

☺ **MÁTE SE NA CO TĚŠIT!** ☺

(těšíme se na Vaše příspěvky ☺)

-redakce

**PS: PROSÍME, PODEPÍŠTE SE
POD SVÉ PŘÍBĚHY. ☺**

UKÁZKA K SOUTĚŽI:

(TAKLE BY TŘEBA MOHL VÁŠ PŘÍBĚH VYPADAT ☺)

ZLODĚJ ŽELÍ

Ze zeleně zelené zahrady z vysoka zavýskl zajíc. „Zelené želi!“ zahrýzl zuby, želi zmizelo. Zpoza závěsu zajíce zahlédla zavisťivá zahrádnice. Zrudla zlostí. „Zmiz zloději!“ zakřičela ze. Zajíc zaslechl zlověstný zvuk. Zneklidněl. Zahradnice zafvala znova: „Zbabělý zajíci, zmiz ze zelené zahrady! Zahod želi!“ Zlatavý zajíc zvedl zadek, zadupal. „Zůstany zde, žlá zahrádnice!“ Zahradnice zamumlala: „Zajdu za zahrádníkem!“ Zahradník zastavil za zídou. „Zabij zajíce!“ zprosila zahrádnice. „Zajisté!“ zvolal. Zvedl závaží ze zásuvky, zahrozil zajícovi. „Získám želi zpět!“ zafval. Zahradnice zatleskala. Zahradník zamířil závažím, zajíc zduhl ze zahrady. „Zrud, zloději želi, zlofikže zajč!“ zamádávala zajícovi zuputile zahrádnice. Zahradník zatím zapsal zajícovi zločiny. (Zatykač ☺)

-díkčtě Poláčková

PŘEJEHE ÚSPĚŠNOU TVORBU!

Marcelka – můj prázdninový zážitek

Zážitek z cca 3. dne skautského tábora: Po ranním nástupu nás holky z vedení sezvou do sněmovního tee-pee. Zajímá mě, co nám budou chtít říct. Mám svůj jistý tip, ale vůbec si nejsem jistá, jestli se splní. Byla bych radši, kdyby ne. Když se sesedneme do kroužku okolo vyhaslého ohniště, Čatní zvedne ruku a začne mluvit: „Takže holky, dneska si řekneme něco o Marcelce.“ Začínám mít nepříjemný pocit, že se moje podezření potvrzuje. „Marcelka, to je taková milá holčička,“ řekne, ale pak zvážní a začne znova: „Marcelka, to je taková puma. No, a ta puma, holky, byla čtyři dny před začátkem tábora viděna v Markvarci!“ Tee-peem se začne rozléhat nezadržitelný šum. Puma? Tři kiláky od tábora? „No ty kráslo!“ pomyslím si. Moje podezření se bohužel vyplnilo. Jeden tatínek na stavěčce tábora, která předcházela táboru samotnému, zmiňoval, že tu někde byla viděna puma, ale to člověk nemohl vědět, jestli to náhodou není nějaká přehnaná zpráva. Očividně nebyla. Čatní si znovu zjedná ticho a pokračuje: „Ona ta puma není nebezpečná! Taková Marcelka běhá 60 kilometrů za hodinu, takže už může být dávno někde v Rakousku. Jenže to my naneštěstí nemůžeme vědět, takže jsme se s holkama z vedení dohodly, že dočasně zrušíme hlídky, protože se nám fakt nechce vás nechávat samotné ve tmě, když se tu někde může potulovat puma. Ale Marcelka se vás taky určitě bojí, takže není z čeho mít strach,“ dodá rychle a rozhlédne se po kroužku. „Jo, díky Čatní,“ projede mi hlavou. Nerada to přiznávám, ale na nočních hlídkách se bojím i bez toho, že mi někde v podvědomí straší puma! „Jo, holky, a když už jsme u toho,“ ujme se slova Garnett, „pátraly jsme s vedením na internetu a všude možně, jak se dá proti takové pumě bránit a píšou, že se jí máte dlouze zadívat do očí a klidně vyrovnaně rvát. Hele fakt nevím, jak to bude fungovat!“ usměje se a my s ní. Představa, že stojím proti pumě a klidně vyrovnaně řvu mě vážně baví. (Nechápejte to špatně, stát proti Marcele bych vážně nechtěla!) A navíc, jak se dá klidně vyrovnaně rvát??? Myslím, že bych ji spíš naštvála, než zahнала na útěk! Čatní na sebe upoutá pozornost a říká: „Takže obrana proti pumě by podle internetu měla vypadat asi takhle.“ Sleze z lavičky a plíživě se pohybuje po zemi okolo ohniště a předvádí pumu. „Já jsem strašlivá Marcela!“ Zavrčí, čímž vyvolá výbuch smíchu. Proti ní si bezstarostně vykračuje Garnett, ale když uvidí pumu (Čatní), dlouze se jí zadívá do očí a klidným, vyrovnaným hlasem zakřičí: „Marcelááá!!!“ Všechny se rozesmějeme. „A teď vážně,“

zvedne se ze země Čatní. „Je minimální šance, že se Marci pohybuje někde v okruhu tábora, takže se nebojte. Hlídky začnou, až to s vedením uznáme za vhodné.“ Následují naše otázky. Co je to za pumu? Kdo ji pojmenoval Marcela? Komu zdrhla? Dozvídáme se, že Marcelka byla někým načerno chovaná puma americká, momentálně to je to načerno uprchlá puma americká. Je hnědá s černým ocáskem a Marcelka ji pojmenovalo vedení. Netuším, jak na to holky přišly. Potom schůzi rozpouštíme a jdeme zpátky do svých vlastních tee-pee. Během dne se ještě bavím s Tiliou: „Tak co, bojíš se Marcely?“ optám se jí. „Trochu. Nám podrádcům to vedení řeklo včera večer, když už byla tma, někde v lese u umývárky. Prostě řekly: „Hej, holky, někde tady asi běhá puma, ale nebojte se!“ Samozřejmě, že jsme se všechny začaly bát a snažily jsme se dostat doprostřed kruhu. Viděly jsme tu Marcelu za každým keřem! A ty se bojíš?“ „Ani ne,“ odpovím bezstarostně, když procházíme sluncem prosyceným tábořištěm.

XxX

Večer, už po tmě, se vracíme ze zpívacího tee-pee zpátky k táboru. Myslím, že si ještě budu muset promyslet, jestli se Marcely opravdu nebojím. Teď ji vidím všude! :-)

XxX

Dodatek: Marcela se v táboře naštěstí neobjevila a někdy po prvním týdnu tábora jsme se dozvěděly, že byla viděna v nějaké vesničce u Vyškova. Hlídky se proto obnovily. Marci nám všem přirostla k srdci, přestože jsme ji nikdy neviděly. (Za to jsme byly samozřejmě rády!) Na konci tábora jsme o ní složily i píseň. :-)

XxX

CO JE DOBRÉ VĚDĚT PRO POCHOPENÍ TEXTU:

Čatní, Garnett a Tilia jsou přezdívky holek z oddílu. Garnett a Čatní jsou vedoucí, Tilia je podrádkyně.

Upozorňujeme čtenáře, že text není doslovný. Napsáno podle skutečné situace.

Zažila a zaznamenala skautka Alžběta Poláčková

ŠATY DĚLAJÍ ČLOVĚKA...

Můj styl. To je věc, o které bych chtěla v tomto článku psát. Ne přímo ten MŮJ, ale váš styl. Každého z nás. A stylem myslím styl oblékání. Teď asi mnozí z vás protočili panenky. Ano, móda a oblečení, na to přesně jste právě narazili. Nechci však psát o tom, jakým doplňkem nejlépe podtrhnete váš sametový top a jaké boty se hodí k vaší krajkové sukni. Chci psát o rozdílnosti stylů oblékání, o mém pohledu na dnešní módní situaci v Česku mezi teenagery a o tom, jak je důležité najít si vlastní styl.

Stylů oblékání je nespočet mnoho. Už jen proto, že každý má svůj vlastní. Některé jsou inspirované uměním, některé dobou, jiné zase hudbou či náladou. Nejlépe, ale vypadají na lidech, kteří „s nimi cítí“. Abych to lépe vysvětlila: ti lidé, kteří si ve svém stylu najdou něco blízkého, něco, co se jim líbí a vystihuje je to, tak jsou v něm daleko víc doma a spokojenější než lidé, kteří jej prostě přeberou, protože se jim jednoduše líbí. Proto je dobré si najít opravdu ten vlastní styl, protože v tom 1) vypadáte nejlépe 2) cítíte se v něm dobře, a hlavně se pak máte o co opřít, když třeba úmorných pět hodin lítáte s mamkou po Vaňkovce a hledáte „něco na zimu.“ Každý má jiný styl, někomu se líbí ten, který by někdo jiný na sebe nikdy neoblíkl. A to je dobře. V různorodosti je krása! Hlavně nebudte nudní!

Tím se dostáváme k tématu číslo dvě. Někdy zhruba v lednu tohoto roku vypukla obrovská vlna značkového oblečení. Všichni teenageři, ale i dospělí lidé začali jako šílení nakupovat značkové věci, boty, ledvinky, batohy atd. Ve školách se začalo rozřazovat podle toho, kdo má dražší oblečení. Všichni vypadali stejně. Nikdo se nelišil. Bylo to jako chodit po staveništi, kde mají všichni modré montérky a helmu. Všichni byli stejní.

Moje kamarádka mi říkala, že když jeli s rodiči na dovolenou do Itálie, místo různorodých a barevných kousků jen počítala, kolikrát už kolem ní prošel někdo s nápisem ADIDAS, VANS, FILA, NIKE, PUMA...atd.

Kvůli tomu pak začaly vznikat různé projekty jako BEZ POTISKU. Teď, jak začalo léto se to zase vrátilo, tak trochu do normálu. Město bylo zase barevné a různorodé a já doufám, že takové už zůstane.

Jako závěr bych chtěla napsat, že má smysl řešit to, co si na sebe obleču. Ne samozřejmě nějak přehnaně! A ani nemusíte být nějak extra sladění, o to tady nejde. Hlavní je, abyste v tom byli svoji, protože to, jak se oblékáme je vlastně, tak trochu vizitka toho, jak myslíme, jací jsme. A nebylo by zajímavé vidět tolik odlišných lidí a myslí?

Autor si nepřeje být uveden

Pište si deník...

Psaní deníku není věc, jaká by bavila úplně každého.

Znám spousty lidi, kteří by se u toho unudili.

Existují ale i lidi, a já patřím mezi ně, které psaní deníku vnitřně naplňuje a dělá jim radost.

Ale psaní deníku není jako psaní deníku!

Každý deník se totiž dá vést různými způsoby.

Já sama si třeba deník píšu, když mám zrovna náladu.

Někdy si do něj zapisuji každý den, jindy ho týden neotevřu. I zápisky jsou naprosto odlišné.

Mám i jeden, který tvoří jedno slovo.

Do deníku si píšu věci, které jsou pro mě důležité.

Co mě potěšilo, pobavilo, naštvalo, co se mi přihodilo...

PROSTĚ VŠECHNO! Samozřejmě, že si podrobně nezaznamenávám, co jsem měla na oběd.

(Když je něco hodně dobrýho, tak občas jo! :))

Je úplně na každém, co si do deníku zapisuje, všichni k psaní nemusí mít stejnou motivaci.

Já si deník píšu proto, že mě to baví, uvolním se u toho, můžu se vypsat z toho jak se cítím.

Je to jako se někomu svěřit.

(A teď si asi pomyslete, že je teda lepší to někomu říct a ne si to psát do deníčku, ale každé má něco do sebe.)

A taky mě baví číst si zpětně zápisky.

Takhle si vlastně píšete svou vlastní knihu!

A potom představa, jak v šedesáti sedím doma v křesle, pleku světa, na kolehou mám rozložený deník, ztu v něm a říkám si: „Jó, to byly zasy!“

Deník je vzpomínka.

Takže si pište deník! :)

A pokud vás to nebere, tak se do toho nenutíte a UŽÍVEJTE SI ŽIVOTA!

- Alžběta Poláčková

Pištiband v nové kulturní sezoně

Uteklo to nečekaně rychle - dva měsíce odvanuly jako nic a je tu zase desetiměsíční kolečko školy a povinností. Nejsem si jist, zda Pištiband patří mezi ty příjemné nebo spíše naopak. Podle toho, že účast na zkouškách byla po celý rok téměř stoprocentní, tak se zdá, že to nebude zase až taková pruda.

Závěr prázdnin patřil jako obvykle pobytu na Červené Lhotě. Dá se to shrnout jednoduše - hraní, koupání a softbal. To vše zásluhou už samozřejmě a zaběhlé logistiky v dobře známém prostředí a příznivých kulisách. A také díky Ivě Dadákové, která se o nás obětavě stará už kolikere prázdniny. Na druhé straně si nelze nepovšimnout celkem výrazného ochlazení zájmu ze strany zámku a jeho pana kastelána. Pravda, být už po čtvrté protagonisty muziky na Hradozámecké noci se asi trochu zají i domácím. A tak se nabízí otázka, zda nezměnit konečně lokál.

Červená Lhota má nesporně svoje velká P - to je krásné místo, vcelku hojná návštěva turistů i v závěru sezony, možnost uspořádat si hraní, jak nám vyhovuje, výborné zázemí fary v Deštné a vynikající Rytíř i se svojí loukou jako stvořenou na naše hry. Přesto, že jsem se snažil, nepodařilo se mi najít nějakou šikovnou náhradu. Neznamená to ale, že neexistuje. Pokud je v Pištibandu nyní odhadem 20 muzikantů, tvoří základní síť kontaktů rodičů hned dvojnásobek a to by v tom byl čert, kdyby se nenašla nějaká nová destinace pro uplatnění Pištického umění. Proto prosím všechny pištce - máte-li chuť dále pokračovat a s muzikou vyrazit do zajímavých míst, zkuste tuto otázku intenzivně nanést do rodinných rad - pokud ovšem rodiče přímo nečtou náš časopis a tuto výzvu. Jak ovšem dobře víte, starosti vašich pečovatелů jsou nejméně tak velké, jako

starosti vaše a tak je zapotřebí připomínat, vracet témata a skutečně se už trochu brát za to, co byste skutečně rádi a kam s muzikou míříte.

V novém školním roce nečekejte převratné věci. Soubor bude nadále hrát v obvyklém čase 16,30 - 18 hodin na stejném místě, Více budeme využívat zkoušek v malých parádách, abychom zakusili i jiný, než orchestrální zvuk a měli také materiál pro drobnější aktivity, kam nemůže přijít dvacetičlenný ansámbl.

Do hracích kalendářů si prosím výrazně zanešte již ohlášené koncertování:

Císařská jeskyně (Ostrov u Macochy)

Pátek 25. října dopoledne

Prosím vyříd'te s předstihem omluvy ve školách a hlaste již nyní, kdo se nezúčastní.

Rodiče prosím o logistickou podporu s dopravou, Velký Čmoudík je zaneprázdněn dovozem obědů a tak s ním není možné počítat, jistě by pomohla aspoň 2 auta s větším počtem sedadel.

Podrobnosti půjdou emailem.

A nakonec se velmi přimlouvám za příspěvkovou podporu paní redaktorky. Chápu, že ne každý z vás bude novinářem, ale na druhou stranu myslím, že v Pištibandu je slušný potenciál přemýšlivých mladých lidí, kteří by se dokázali přemoci a nějakým příspěvkem přispět ke slávě Pištinovin.

Pěkně vás zdraví Maestro di capella

Mojmír Poláček

¹⁶ Prázdninový pobyt v Děštně

Stejně, jako každý rok jsme i letos na konci prázdnin zavítali do Děštně na faru. Ještě jsme se ve velkém počtu a myslím, že se nám tam všem líbilo. ☺

Jíce jsme letos jeli na kratší dobu, ale možná právě to byl důvod, proč jsme si pobyt tolik užili. Do všeho jsme totiž šli naplno a s radostí, protože jsme věděli, že nemáme tolik času.

To, co jsme loni prožili za 9 dní, jsme letos prožili za šest. Každý den jsme využili do poslední chvíle.

Taky jsme se k sobě všichni chovali kamarádštěji.

Naše vstupy ubytovaly, jak náročné softballové a badmintonové zápasy, tak i umývání "hory" nádobí, vodní bitky, nekonečné partičky bangu, nebo jen večerní povídání. ☺ (Jízda pro zapomenuté ručníky.)

Všichni jsme si navzájem pomáhali, a to i ve službách.

V našem denním programu zabírá nejvíce místa vyhrávání na hudební nástroje. Podářilo se nám zařadit do repertoáru i novější skladby, několik z nás si dokonce zahrálo se "Souflem" Malou noční hudbu. Na hradozámecké noci jsme si sice nezahráli v prostorách zámku, ale i venku s baterkami to mělo jisté kouzlo. ☺

Debují Vám všem za to, že jste mi to umožnili zažít,

Olíbeta Poláčková ☺

Vtipy

17

Baví se 2 kutilové: "představ si že u mě včera ve 3 v noci zazvonil soused! Jsem se tak lekl že mi normálně vypadla vrtáčka z ruky!"

"Pepíčku, proč jsi dal medvídka do mrazáku?"
"chtěl jsem mít ledního medvěda!"

Udýchaný muž přiběhne k farmáři stojícímu na poli a zeptá se: "Promiňte pane, mohl vám přeběhnout támhle po tom poli? Hrozně potřebuju stihnout vlak v 16:23!"
Zemědělec pokrčí rameny a odpoví: "Ale uqklidně, A když si vás všimne můj bůk, stihnete i ten v 16:05."

- "Moje žena měla opravdu ostklivou autonehodu."
- "Ranebože je zraněná?"
- "Ještě ne zamkla se v koupelně."

Co je nejhorší na osamělosti?
Když si chcete zahrát frisbee.

Vtipy sesbírala Jana Hlaváčková

Kapitola osmá:

Promikám hlouběji do tajů magie i džungle Medvědů

Po večeři mi můj učitel podal starou knihu se slovy: "Důkladně si ji celou pročti. Je v ní mnoho zajímavého o magii i kouzelných příšerách. Chci abys ji přečetl, než tě začnu učit další kouzla a mnoho dalšího, co se týká magie." Jak dořekl, zapálil si dýmku a začal z ní bafat. Pchopil jsem, že skončil. Chvatně poděkoval, vzal si knihu a šel ven na verandu. Posadil jsem se na pohodlnou lavici. Kolem mě byly slyšet zvuky džungle. Křik papoušků se mísil se bzučením cikád a celé to doplňovalo tiché šumění řeky. Pomalu jsem otevřel knihu. Ovanula mě vůně starého papíru, která ještě zvýšila mou nedočkavost. Začeti jsem se do knihy.

Hned na první straně bylo hodně zajímavého o prvních počátcích magie. Dále jsem se dočetl o éře mocných trpasličích mágů, kteří byli schopni přesouvat celé hory. Také o jejich pádu, když nejodvážnější z nich otevřel portál do *Hugiru*. Nástala krvavá válka. Nakonec společná armáda všech ras zatlačila příšery zpět do portálu a portál zničila. *Nebo si alespoň mysleli, že ho zničili*. Pomyslel jsem si trpce. Než jsem se stačil znovu podívat do knihy, byl u mě můj učitel a řekl mi, že by bylo rozumné, kdybych šel už spát. Poslechl jsem. Šel jsem do chaty, lehnul si na svou postel a hned usnul. V noci se mi zdálo o velké bitvě mezi trpaslíky a příšerami.

Ráno, nevím jestli se tomu dá tak už říkat, protože byla ještě úplná tma, mně můj učitel probudil brzy. Řekl mi: „Pojď, něco ti ukážu.“ Neprotestoval jsem a hned začal přemýšlet co to bude. „Nejdříve tě naučím *světelné kouzlo*. Nastav jeden ukazovák kolmo k zemi a druhým se k němu přiblíž, jako bys

zapaloval svíčku.“ Ukázal mi to. Na prstu se mu rozsvítila kulička ze žlutého světla. Zkusil jsem to taky. Za chvíli už mi na prstu taky svítila kulička. „Tak, a teď ta lehčí část,“ řekl mi. „Dej si ten prst před pusou a jemně foukni. Kulička se vznesle do vzduchu a bude se vznášet kolem tebe. Když pak budeš chtít světlo zhasnout luskni prstem.“ Jak dořekl foukl na svou kuličku a ta už se vznášela kolem jeho hlavy. Zkusil jsem to taky a moje světélko zhaslo. Tiše se rozesmál. „Nesmíš foukat tak silně, tvoje světélko zhasne, ale to se stane snad každému napoprvé.“ Zatvářil jsem se uraženě a doufal, že to v té tmě vidí. Bohužel neviděl, tak jsem si vytvořil nové světélko a zkusil to znovu. Za chvíli už mi poletovalo vesele kolem hlavy. „Výborně,“ řekl. „Tak a teď půjdeme.“

Nejdříve jsme se převezli lodkou na břeh, a pak už mě vedl po úzké zvířecí stezce hlouběji do džungle. Šli jsme už asi dvě hodiny, když tu náhle mě něco chytilo za nohu. Tlumeně jsem vykřikl a pokusil se vyškubnout. „To je *plýživec*,“ řekl mi. „Pošli něj světélko.“ Poslal jsem ho ke své noze a sevření povolilo. Bylo slyšet šustění v křoví, které se rychle vzdalovalo. „Plýživci jsou v podstatě neškodní,“ řekl mi. „Vylézají pouze za tmy a bojí se světla. Jen tak mimochodem už tam skoro jsme.“ Šli jsme asi ještě kilometr, když se najednou zastavil. A řekl mi: „Dávej dobrý pozor. Za chvíli se dostaneme ke stromu *Rumir*. Je to posvátný strom a roste už jen málo podobných. Dnes tu ale nejsme kvůli poznání, jsme tu kvůli věci, která mě znervózňuje. Chvilku počkej, sám uvidíš.“ Stěmito slovy odbočil ze stezky a začal se prodírat podrostem. *To je divný posvátný strom, když k němu ani nevede cesta*. Pomyslel jsem si a hned jsem tu otázku položil nahlas. „Normálně bychom sem doletěli,“ řekl. „Ale ty neumíš ještě létat a také každé kouzlo po sobě zanechává magickou stopu. Slabá kouzla jako světélko malou, ale létání opravdu velkou, která je zřetelná ještě několik hodin poté. A to není dobré obzvláště teď když jsme tak blízko portálu do *Hugiru*, který je momentálně otevřený.“

Džungle Medvědů

Za chvíli už jsme byly na místě. Tak velký strom jsem nikdy neviděl. Jen nejnižší větve přesahovaly svou výškou okolní les. „Tak teď nás čeká hodně schodů," řekl mi, když jsem se dostatečně vynadíval na to, co bylo ve tmě vidět. Došel až k patě stromu a mně se odhalil výhled na úzké schodiště, které vedlo kolem stromu. „Toto schodiště je zde ještě od dob trpaslíků a nemůže na něj vstoupit nikdo s nekalými úmysly." Řekl mi. Začali jsme stoupat. Po dlouhé době jsme se dostali na vrchol, kde byla zhotovena malá budka, která stejně jako schodiště vyrůstala ze stromu a byla jeho pevnou součástí. „Teď ti konečně ukážu, kvůli čemu jsme tady." Řekl a lusknutím zhasnul světélko. Udělal jsem to samé a čekal, co se bude dít dál. Vidíš támhle v dálce to fialové světlo?" zeptal se. Přikývl jsem. Opravdu asi patnáct kilometrů od nás u velké skály bylo vidět silné fialové světlo. „Tak to je aktivní portál z Hugiru." Sdílel mi.

- Mojmír Vlach

Zahradnické okénko

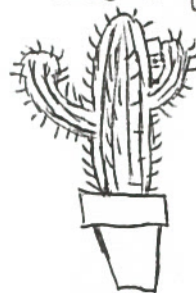
Chceš mít doma kaktus, ale nestiháš nebo jsi líný se o něj starat?

Tak se pro nás máme nové řešení:

KAKTUS! Je to velmi nenáročná rostlina která i přes to vypadá hezky.

O kaktus se nemusíte nijak zvlášť starat. Stačí si jen jednou do týdne vzpomenout a kousek ho zalít. Mné to osobně vyhovuje.

Mám jich doma 7 a jsem spokojená.

Jana Hlaváčková

Dej si do těla!

Wall sit = židle/ záchod

Opři se zády o zeď, jako bys seděl na židli. Důležité je udržovat pravý úhel kolen. Tedy mezi stehnem a lýtkem. Koleni by nemělo přesahovat tvoje špičky nohou. Záda měj narovnaná, ruce podél stěny, nebo volně na stehnech. Nikoli však pevně sevřené na stehnech, jako výpomoc!!!

V této pozici skautky setrvají 20s aspoň 3x za den. S pauzami jak dlouhými chceš.

Světlušky 15s aspoň 3x za den. S pauzami jak dlouhými chceš.

Protážení!!!

Po tomto cviku si protáhni přední svaly stehenní následujícím cvikem

Důležité u tohoto cviku je setrvat pár sekund, nekymácet se ze strany na stranu. Pokud nemůžeš udržet rovnováhu, najdi si jeden bod a koukej se jen na něj.

Kolena, by měla být vedle sebe, měly by se tedy dotýkat. Měly byste cítit příjemný tah až lehkou „bolest“ na přední straně stehů, v tomto setrvej aspoň 8s.

Protáhni si pochopitelně obě nohy;) i víckrát

– Daniela Ryšavá

Pišťiband na Červené Lhotě v srpnu 2019 (foto Iva Dadáková)

Obsah

- 1 OBÁLKA
- 2 OBÁLKA
- 3 ÚVODNÍK
- 4 NEURČITO
- 5 OTÁZKY NA VAŠE JÁ
- 6 } SOUTĚŽ
- 7 }
- 8 } MŮJ PRÁZDNINOVÝ ZÁŽITEK
- 9 }
- 10 } ŠATY DĚLAJI ČLOVĚKA
- 11 }
- 12 } PÍSTE SI DENÍK...
- 13 }
- 14 } PÍŠTIBAND V NOVÉ KULTURNÍ SEZÓNĚ
- 15 }
- 16 PRÁZDNINOVÝ POBYT V DEŠTNĚ
- 17 VTIPI
- 18 }
- 19 } PŘÍBĚH NA POKRAČOVÁNÍ
- 20 }
- 21 ZAHRADNICKÉ ORÁNKO
- 22 DEJ SI DO TĚLA!
- 23 }
- 24 } OBÁLKA

TISK OBÁLKY SPONZOROVAL
RADM POLÁČEK